

## חינוך למחויבות לקיום מצוות

### הרב מישאל רובין

#### 1. יומא פ"ו ע"א:

"כדתניא (דברים ו, ה) וואהבת את ה' אלהיך שיהא שם שמים מתאהב על ידך שיהא קורא ושונה ומשמש ת"ח ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות מה הבריות אומרות עליו אשרי אביו שלמדו תורה אוי להם לבריות שלא למדו תורה פלוני שלמדו תורה ראו כמה נאים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו עליו הכתוב אומר (ישעיהו מט, ג) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר אבל מי שקורא ושונה ומשמש ת"ח ואין משאו ומתנו באמונה ואין דבורו בנחת עם הבריות מה הבריות אומרות עליו אוי לו לפלוני שלמד תורה אוי לו לאביו שלמדו תורה אוי לו לרבו שלמדו תורה פלוני שלמד תורה ראו כמה מקולקלין מעשיו וכמה מכוערין דרכיו ועליו הכתוב אומר (יחזקאל לו, כ) באמור להם עם ה' אלה ומארצו יצאו"

#### 2. רמב"ם הלכות יסודי התורה ה' י'

כל העובר מדעתו בלא אונס על אחת מכל מצות האמורות בתורה בשאט בנפש להכעיס הרי זה מחלל את השם ולפיכך נאמר בשבועת שקר וחללת את שם אלהיך אני ה' ואם עבר בעשרה מישראל הרי זה חילל את השם ברבים וכן כל הפורש מעבירה או עשה מצוה לא מפני דבר בעולם לא פחד ולא יראה ולא לבקש כבוד אלא מפני הבורא ברוך הוא כמניעת יוסף הצדיק עצמו מאשת רבו הרי זה מקדש את השם.

#### 3. לאמונת עתנו ג'

מסירות נפש אינה רק התמסרות למיתה בפועל, בהקרבה של רגע אחד בלבד, אלא היא דרך חיים, בניין נפשי שלם של תרבות ורוח, מדרגת חיים מיוחדת בה מתרומם האדם ומתמסר באופן מוחלט לאידיאל הגדול של קידוש שם שמים, עד שכל חיי העולם הזה אינם חשובים בעיניו והוא מוכן להקריבם עבור המטרה הנשגבה, בהקרבת כל החיים והעלאתם, בקביעות ובתמידות, בדביקות אלוקית - "תכונת מסירות נפש היא הקדושה העליונה, המגלה שכל נטיות החיים וגילוייהם טפלים הם, והדבר היסודי המהותי של החיים איננו כי אם לאור ד' לבדו, שהכל בטל לו... כך מבאר רבינו במקום אחר:

"מסירות הנפש לדברים עליונים וקדושים הלא היא השייכות הפנימית והמהותית המוחלטת אליהם" - לא כשייכות של תחביב, ולא בשייכות שנועדה להנעים לאדם את חייו, אלא שייכות של התעלות כל האדם אל התורה, והידבקות מוחלטת בה ובכל אורותיה שהיא עילאית מכל חייו, כי בקרבו יש רק ניצוץ אחד קטן מכל התוכן האידיאלי, והתורה כוללת הכל.

"שהיא" - שייכות זו - "מתגלית לפי רוממות ערכו של אדם, שהיא מהווה את תוכן חייו וקובעת את מבנהו, מפנהו וקיומו".

#### 4. עין איה מעשר שני

"לא עברתי ממצותיך, לא הפרשתי ממין על שאינו מינו, ולא מן התלוש על המחובר כו".

המצות צריכות שיפעלו פעולתם בשתים, בתכליתם הפרטי המכוון בכל מצוה ומצוה, ועוד יותר ברישומן שהם מצות אלהיות, שזה הרושם פועל הרבה על הלב לקדשו ולטהרו, ונותן ג"כ לעצם המצוה צביון קדושה הראויה לה, ופועל ג"כ על עומק הדברים בנפש באופן שיעמדו לעד כי "דבר אלהינו יקום לעולם". ובמה איפוא תהי' ניכרת ההבלטה שהם מצות ד', רק בשמירת הדברים בדקדוק נמרץ עם פרטים רבים ודקדוקים מוגבלים. שלולא היו מצות נימוסיות שתעודתן גלויה לפי תכליתן, לא הי' כ"כ מקום לקפידות ועיכובים כאלה. ורק באלה הדקדוקים הנפלאים תחול על המצוה ועל פועלה רוח ד', שיכיר וירגיש שבמצות ד' הוא עסוק, אע"פ שחלק מתכליתה וטעמה אולי יהי' גלוי לפניו, אבל הלא עליו לדעת כי מי שחכמתו אין חקר הוא צום. ע"כ עלינו להסתכל הרבה על המובן מתיבות ואותיות התורה עם הקבלה הנאמנה בגדרים ודקדוקים של המצוה, שבזה תושלם ההוראה הפנימית שאין אנו מחליטים שכבר עמדנו על עומק כל תכונתה.